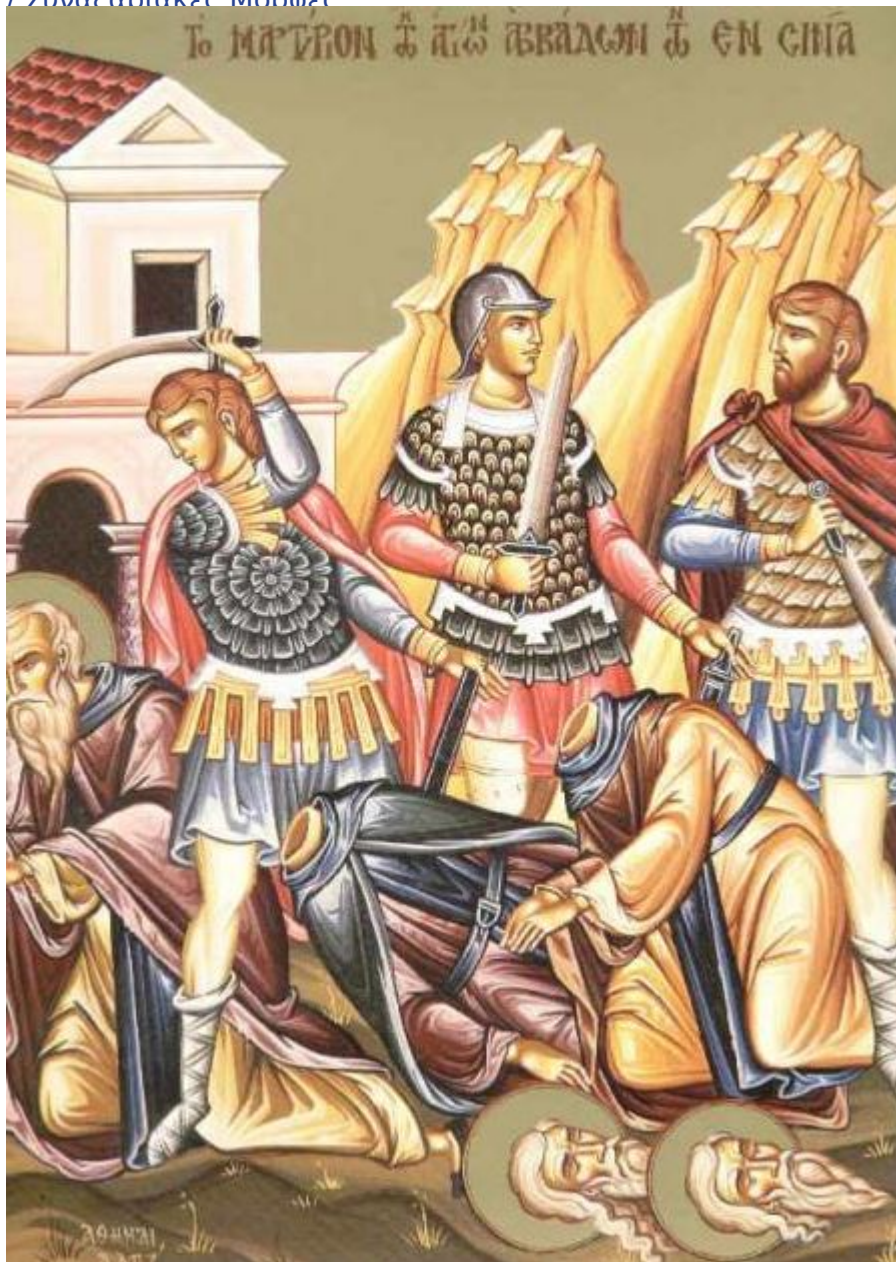

Οι Άγιοι Τριάντα Οκτώ Αββάδες οι εν τω όρει Σινά αναιρεθέντες

/ Συναξαριακές Μορφές

Στην ανάρτηση αυτή θα

αναφερθούμε στους Αγίους Τριάντα Οκτώ Αββάδες τους εν τω όρει Σινά αναιρεθέντας και στους Αγίους Τριάντα Τρεις Πατέρες Αββάδες τους εν τη Ραιθώ αναιρεθέντας, τη μνήμη των οποίων η Εκκλησία μας τιμά κάθε χρόνο στις 14 Ιανουαρίου.

Ο βίος λοιπόν και το μαρτύριό τους, όπως τα διαβάζουμε στο συναξάρι της Εκκλησίας μας, έχουν ως εξής:

Οι Άγιοι Τριάντα Οκτώ Αββάδες οι εν τω όρει Σινά αναιρεθέντες.

Η ιερότητα του όρους Σινά ήταν επόμενο να ελκύσει ψυχές Οσίων και Αναχωρητών, οι οποίοι κατά τους πρώτους αιώνες του Χριστιανισμού, ζητούσαν την ελεύθερη λατρεία, την ησυχία και την προσευχή σε ερημικούς τόπους. Ο τόπος εκείνος χωρίς να δίνει ανέσεις ήταν κατάλληλος για την πνευματική ανύψωση της ψυχής. Επιπλέον δε οι εντυπώσεις που έρχονταν στο νου από τις διηγήσεις της Παλαιάς Διαθήκης για το όρος Σινά ενίσχυαν την ησυχία του τόπου και την ολόψυχη αφοσίωση προς τον Θεό.

Επειδή τότε δεν υπήρχε κτισμένο μοναστήρι, οι παλαιοί εκείνοι Αναχωρητές και Ασκητές χρησιμοποιούσαν ως κελιά τους, σπήλαια η καλύβες, τις οποίες έκτιζαν σε μικρή απόσταση τη μία από την άλλη.

Οι Άγιοι αυτοί Πατέρες εφονεύθησαν από τους Βλέμμυες, βάρβαρο λαό που κατοικούσε σε όλη την έρημο, από την Αραβία μέχρι την Αίγυπτο και την Ερυθρά Θάλασσα και άρχισε τις επιδρομές το 373 μ.Χ.

Αλλά και πριν από πολλά χρόνια, επί της εποχής της βασιλείας του Διοκλητιανού (284-305 μ.Χ) και όταν Πατριάρχης Αλεξανδρείας ήταν ο Πέτρος (300-311 μ.Χ.), εφονεύθησαν και άλλοι Όσιοι Πατέρες που ησύχαζαν στο όρος Σινά. Συγκεκριμένα, στο όρος Σινά κατοικούσαν και Σαρακηνοί. Αυτοί, όταν πέθανε ο αρχηγός τους, ξεσηκώθηκαν και σκότωσαν πολλούς ασκητές. Όσοι από αυτούς διέφυγαν το θάνατο κατέφυγαν σε ένα οχύρωμα. Τότε, κατά θεία πρόνοια, φάνηκε την νύχτα στους Σαρακηνούς μια φλόγα που κατάκαιγε όλο το όρος Σινά και έφθανε ως τον ουρανό. Μόλις είδαν την φλόγα αυτή οι Σαρακηνοί, φοβήθηκαν πολύ, άφησαν κάτω τα όπλα τους και έφυγαν.

Οι Ασκητές που εφονεύθησαν ήταν τριάντα οκτώ και είχαν διάφορες πληγές στα σώματά τους. Άλλων δηλαδή είχαν αποκοπεί οι κεφαλές, ενώ άλλων μόλις κρατούνταν από ένα μικρό τμήμα δέρματος. Κάποιους μάλιστα, οι βάρβαροι τους έκοψαν στη μέση και χώρισαν τα σώματά τους σε δύο μέρη.

Από τα φονικά σπαθιά διεσώθησαν δύο Άγιοι, ο Σάββας και ο Ησαΐας, οι οποίοι και έθαψαν τους φονευθέντες και διηγήθηκαν τα σχετικά με αυτούς.

Οι Άγιοι Τριάντα τρεις Πατέρες Αββάδες οι εν τη Ραϊθώ αναιρεθέντες.

Έως δύο μέρες μακριά από το όρος Σινά, προς την Ερυθρά Θάλασσα, ήταν η

έρημος Ραϊθώ, στο εσωτερικό της οποίας ζούσαν Χριστιανοί Αναχωρητές και Ασκητές. Αυτοί οι μακαριστοί Πατέρες διένυαν τον ασκητικό αγώνα εκεί που είναι οι δώδεκα πηγές των υδάτων και εβδομήντα στέλεχοι των φοινίκων. Οι μοναχοί αυτοί πραγματοποιούσαν παράλληλα προς το ασκητικό τους έργο και τη μεγάλη εντολή του κηρύγματος του Ευαγγελίου στους αλλοεθνής. Αλλά την ίδια ημέρα κατά την οποία έγινε η σφαγή των Πατέρων στο Σινά, οι βάρβαροι αποφάσισαν να εξολοθρεύσουν και τους Πατέρες της Ραϊθώ.

Οι τριακόσιοι Βλέμμυες πήραν αιχμαλώτους τις γυναίκες και τα παιδιά των Φαρανιτών και πήγαν στο Κάστρο, όπου είχαν την εκκλησία τους ο Άγιοι Πατέρες. Εκείνοι, μόλις αντελήφθησαν τους βαρβάρους, έκλεισαν την πόρτα του Ναού και περίμεναν τον θάνατο. Ο προεστός της μονής, Παύλος, ο οποίος θεωρείται ότι καταγόταν από την πόλη των Πατρών, θύμισε στους αδελφούς ότι ο σκοπός της ζωής τους είναι ο Χριστός και η βασιλεία Του και ότι υπέρ αυτής ήσαν η προσευχή τους, η μελέτη τους, οι πόθοι και τα έργα τους και τώρα παρουσιάζεται λαμπρή ευκαιρία να αποκτήσουν τον στέφανο του μαρτυρίου, χύνοντας και αυτό το αίμα τους υπέρ του Κυρίου και μισθαποδότου τους. Τους παρακίνησε δε, να ευχηθούν υπέρ των φονέων τους, οι οποίοι ήταν πραγματικά δυστυχείς και εξέφρασε την ελπίδα ότι η θυσία αυτή θα συντελέσει στην αύξηση του δένδρου της πίστεως. Οι Πατέρες επικρότησαν τα λόγια αυτά και προσευχήθηκαν. Οι Βλέμμυες τότε, έσπασαν την πόρτα, εισήλθαν μέσα και έσπειραν τον θάνατο κατά διαφόρους τρόπους.

Τις σφαγές αυτές και τις αναιρέσεις διηγούνται ο μακάριος Νείλος ο Ασκητής, ο οποίος είχε διατελέσει έπαρχος Κωνσταντινουπόλεως, ο Αμμώνιος μοναχός στη Διήγησή του, καθώς και ο Αναστάσιος μοναχός ο Σιναΐτης κατά τον 7ο μ.Χ. αιώνα. Αρχικά η μνήμη τους εορταζόταν στις 28 Δεκεμβρίου, επικράτησε όμως να εορτάζεται στις 14 Ιανουαρίου.

Απολυτίκιον. Ήχος δ΄. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Ως αγιόλεκτος του Λόγου χορεία, εν τω Σινά και Ραϊθώ οι Αββάδες, αγγελικώς ηρίστευσαν αγώσιν ιεροίς· ιδρώσι γαρ ασκήσεως, των αιμάτων τους όμβρους, μυστικώς κεράσαντες, χαρισμάτων κρατήρα, πνευματικώς προτίθενται ημίν, εξ ου τρυφώντες, αυτούς μακαρίσωμεν.

Πηγές: synaxarion.gr-anwsxwmen.blogspot.gr